

Vegyetek Szentleket!

János 20, 22.

Parancs-é ez, vagy ajánlat, felhívás-é, vagy ígéret? Mind, valamennyi.

Tekintettel a közeli pünkösd emlékkünnep napjára, foglalkozunk a fenti íge fontosságával.

Ellentétben az olyan állítással, mintha a tanítványok az Úr Jézus fent jelzett szavára, amikor reájok lehelt Szentleket nyertek volna, világosan kitűnik, hogy ez az utasítás a pünkösd napjára, vagyis az akkor kitöltött Szentlélekre céloz s egyben bizonyosságát adja Krisztus annak, hogy a Szentlélek tőle származik.

Vegyetek Szentleket! Mily érthetetlen és ijesztő ez ily közönséges kifejezésben! Nevelés ez a világi embernek, érthetetlen a félszívű keresztyén előtt. Hogyan és miért? — ez a felelet. Nem is értheti ezt mindenki. Az Úr csupán a tanítványainak mondotta ezt, akiket elfogott a magukramaradás félelme. A jelenben szintén így áll ez: a rettegők, az Istent félők, vágyakozók, az e kérdésen siránkozóak: „miért nem szeretem jobban, miért nem szolgálom hübeben?!” —; a pünködsi erőt epedők hallják, mint útbaigazítást: **„Vegyetek Szentleket!”**

Ha a jelzett táborda tartozás, nincs életednek egyéb megoldása. Számodra e nagy pünködsi íge: **ajánlat**.

De van egy hatalmas tábor, amelyben könynyelműek, félrevezetettek milliói nyomorognak élet-halál között, ahol Szentlélekről beszélnek, de csak beszélnek, néha értele imádkoznak, de csak imádkoznak, ámde amikor közeledik hoz-

zájuk, megijednek Tőle és ekként rimánkodnak: „Urunk tisztítsd meg közösségünket az idegen szellemtől!” Sajnos, de ezeknek idegen is, azért nem jutnak lélekben előre és amit lélekben kezdenek, testben (anyagiakban) végeznek. Olyanok, mint a rózsza: nyílik, illatot szór s végül hervadtan lehull; de az Úr beszéde örökre megmarad, valamint azok, akik ahhoz ragaszkodnak. Itt tengernyi az okoskodás, maró és szakadatlan a kritika a Szentlélek felől vagy legalábbis azok felől, akik így tesznek előttük bizonyosságot: **„Vettem Szentleket!”** Itt képesek könyveket nyomtatni, mely a fenti témát tárgyalja, világi hatóságokhoz fordulni, csakhogy e mozgalom elnyomassék és Kain minden gyűlöletét reá szórni e „kiállhatatlan” Testvére. Ott sokan alsznak fagyos közönyben, fetregenek az ónámitás utálatosságában, sáppadt rémületben a Mammon láncai között; keresnek kiutat a „kicsiny” és titkos bűnök bogáncserdejéből... Óh mily lélelmetes e nép állapota! Istenem, ha nem keresnének meg Tégedet, ha nem hullanak könnyekkel áldott lábaidhoz, hogy megköszönjék e **felhívást**, mely az utolsó pillanatban, mint mentő érkezett: **„Vegyetek Szentleket!”**

Jaj néked Testvérem, aki visszautasítod!...

Emít egy ünnepélyes csoport, papi öltözetben, királyi méltóságban, bibliával a kezében. Ők az apostolok jelenkori „képviselői.” Hirdetői annak az igének, amely vérnyomokat hagyott a Golgothai sziklálótól a sziberiai jégpartokig. Az Élet hirdetői ők, akiknek ajkáról balzsamot lesnek, mely vérző szíveket, tenger szétronsolt életet gyógyít meg. Az öröm hírnökei ők, akiknek

lábai a hegyeken, mily kedvesek! Előkelő személyiségek ők a biborruhástól a zsirosgalléru vidéki „előljáró“-ig, akiknek köztisztelet és sok „miegyéb“ jár ki. Címeik egymást túlhaladják zengzetességükben, tanácsaikban milliós seregek járnak. Csak az életüket ne nézzed, mert megtudalod szavaikat, pedig azok a szavak Istenéi! Bölcselében eljutottak a lélekboncolásig, szavaik szépségében a tündérmesékig, nyájasságban János apostolig. Kezükben a teória és hatás kulcsa, csak egyet nélkülöznek, amely számukra minden s mely nélkül egész életük és működésük *semmi*, egyet, amiről oly szépen és sokat tanítanak ők, ami fényt erőt, szentséget, önzetlenséget öntene csalfa szíveikbe, ami elszántágot, teljes lemondást, minden bűn elleni lázongást idézne elő kebleikben, hogy e viharvert élet csonka tornyára egyetlen lobogót tüzzenek ki; hogy a balvélemények, istentelen erők, száműzetés, nyomor sors-tüze között győzelemre vigyék a teljes igazságot, igen. Krisztus szava e csoport számára *parancs*: „Vegyetek Szentleket!“

Minden okoskodást tégy félre! Csak így lehetsz igazán „pap“. Különböznem Krisztus küldött és nem vagy az Ő papja. Szavaidat életet megmérgezi. Csak megfogadnád Urad parancsát! Ez nem csupán magad, hanem sokak boldogságát jelenthetné!

Továbbá *parancs* ez azoknak, akik a Lélek birtokosaival egy padban ülnek, egy ígét hallanak

évek óta, de „tarisznyájuk“ még mindig üres. Tusakodnak a Szentlélekért, de nem helyesen. Hol az életben, hol az imában van a hiba. Az Úr szól, testvérem halljad! „Vegyetek Szentleket!“

Végül megemlítek egy csoportot, mely a térdein Jákobként imázik. Arcáról veríték hull egybefolyva a bűnbánat könnyeivel. Ha a Lélek nem jön egy napi imára, úgy folyik tovább a harc, tíz napig, néha tíz hónapig is, mert a Lelket nem beképzelésre kapjuk, hanem úgy, mint a jeruzsálemi (Csel. 2., 4) samáriai (rész 8., 16., 17.) cézáriai (rész 10., 44–46.) és efézusi (rész 19., 6.) hívők. Küzdeni kell érte, mert áldás (Hóseás 12., 4.) kiáltani, mert erő (Zsoltár 138., 3.)

S mily nagy a félelem ezekben a tusakodókban. Attól félnek, hogy „feljő a reggel“ és nem nyernek áldást, attól, hogy ők talán még sem nyerik. De felhangzik a bátorító hang, amely számunkra nem más, mint *ígéret*: „Vegyetek Szentleket!“

„Amit ígért, Hallelujah!
Befogja váltani.“

Közeledik a pünkösöd, vagy már el is mult, amikor e sorokat olvasod s te vajjon megértetted-e a pünkösdi üzenetet, sőt van-e, volt-e, lesz-e igazi pünkösöd, amikor a Lélek tüzes ereje üszvedet Isten dicsőségével tölti be?

Ha még nem volt, legyen!
Az Úr üzen: „Vegyetek Szentleket!“

AZ ÉN KEZESEM

Ismét elmúlt egy gondterhes nap. Kis zobám egyik sarkában térdeimen vagyok — imádkozom. Hálákat adok a Mindenhatónak az Ő nagy kegyelméért, mellyel a napi küzdelmem hevében megtartott.

Térdeimről felemelkedve, ajkam valami hála zsolozsmát kezd énekelni. Majd asztalomhoz telepedve előveszem régi, kopott külsejű könyvemet — a bibliámat — s csendesen olvasni kezdek. Sok szép ége itlik szemembe, de egyszerűen csak megállok egynél: „Légy az én kezeselem a te szolgád javára.“ Zsolt 119, 122. ... Mit jelenthet ez?

... Lelkem visszazúll az évtizedekkel ezelőtti multba, vissza a szoltáros gyermekkorba, amikor még a csörgedező kis patak mellett elterülő vad- virágos réten legelteti vidáman ugárandózan báránykánt... Látom őt, amikor oly diadalmasan súnyja le a kérkedő filiszteust — Góliátot... Látom, amidőn királlyá lesz és uralkodik hatalmas embertömeg felett... Látom hatalmas márvány-palotáját, amelynek pálmakkal, babérokkal, szebbnél-szebb virágokkal díszített teraszáról száll az ének a csillagos ég felé...

Elgondolkozom: hát ez a király adós? Ennek a hatalmas uralkodónak kezesre van szüksége? Lehetséges?

Igen, ez a király adós, adósa az Istennek.

Adósa Annak, Aki őt teremtette; Aki néki életet adott, Aki bűneit megbocsátotta...

Tovább forogtam a kopott lapokat. Egyszer csak mintha válasz ütne meg fülemet. Igen, ez a király adósa volt az Istennek, de fizetett is. Fizetett könnyel, dallal, hárfahangokkal, fizetett szeretettel és hálaadással.

— De most én jövök. Mivel fizessek néked Istenem, mert én is adósod vagyok?! Nincs semmim egyéb egy gyarló, bűnös szivnél. Néked adom, mert Te elfogadod. Légy az én Kezesem, Uram. Mert emberekhez ugys hiába fordulok. Félrevezetnek vagy megvetnek. Ki lesz kezesem, váltómát ki írja alá? Mert úgy érzem, nemsokára bekopog hozzám a zord „végrehajító“ (halál). Uram! Oh légy az én kezeselem is... könyörülj meg rajtam!

— Elcsuklik hangom s asztalomra borulva zokogásba kezdek.

Mulnak a percek. Valami vigaszfélet érzek szivemben. — Mit látnak szemeim! Fellekintve piros betűket látok. A váltóm alá lett írva. Aláírta Jézus a keresztben kifolyt véremmel. Kifizette helyettem tartozásomat. Ő lett az én Kezesem.

— Megkönynyebüllten hullok térdeimre s vallom „Szeretlek és követni akarlak tégedet, oh én Jézusom, én Kezesem, én drága Megváltóm!“

Horváth József, Budapest.

Vigyázz az útra!

A mennybe vezető útról szeretnék e helyen bővebben értekezni. Arról az útról, melyen Isten kegyelméből járunk. Ezt az utat óhajtom a Biblia fényében tárgyalni. Ez az út nem más mint a hívő lélek által annyira áhítot, magasztalt Jézus Krisztus. Ő mondotta: „En vagyok az Út, az Igazság, és az Élet”.

Tehát a Megváltó az Út. S mégis azt tapasztaljuk, hogy akadnak olyanok is, akik Őt megkerülve, illetőleg tanításait, parancsait enyhébben értelmezve, tanítva akarnak üdvözülni. Hogy napjainkban annyi lelkileg szunnyadó egyházi és gyülekezeti tagot találunk, annak a fentebbi megállapítás az oka.

Ha egyes embereket lelki állapotuk felől kérdeznék meg, gyakran ámuló szemekkel tekintenek reánk. Mintha csak azt kérdeznék tőlünk: „Ki tudhatja azt, hogy üdvözülni fog?” Igaz, hogy ezt csak az Igaz Isten tudhatja, de igaz az is, hogy Ő megadta az üdvösségre vágyóknak az erre vonatkozó tanításokat. Így hát nem kell senkinek sem bizonytalanságban lennie üdvössége felől. Igaz az is, hogy ez jórésben a mi akaratunkon is múlik! Ugyanis a Megváltó nem akar senkit erőszakkal üdvözíteni, hanem nyájasan hív és kériel: „*Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, En megnyugtatlak titeket.*” (Máté 11, 28.) Igen, az üdvösség: kegyelem. Istennek ajándéka, az Úr Jézus Krisztus érdeme és a Szent Léleknek munkája.

Ennélfogva fontos az üdvözülendők, illetőleg az üdvösség útján járókra, valamint az arra vágyókra nézve az, hogy olyan útmutatókra hallgassanak, akik őket helyes útra irányítják, tanácsolják, vezetik.

Egy kis történetet eleveintek fel. Egy idősbácsika ugyancsak — amit mondani szokták — ráütött a szeg fejére. Ugyanis lelkészénél az üdvösség felől érdeklődött és Bibliát akart vásárolni. „A Biblia nem való az ilyen egyszerű embereknek” — felelte a lelkész. Az elégedetlenkedő öregtet feletteséhez küldötte azzal, hogy majd tejenk itálával fogja őt táplálni az, „Már ha te, akkor biztosabb, ha az ember maga feji. Magamfajta szegény ember nem veszi a tejet, hanem tehenet tart. Így legalább tudja, mit isz, annál is inkább, mert napjainkban nem ismeretlen a tejamisítás.” — Felelte az öreg. (Értsd lelkileg e történetet.)

Ez az egyszerű ember nagy igazságot mondott. Sajnos, nemcsak a lelki eledelnek, hanem a mennybevezető útnak is vannak hamisított, félremagyarázói. Sok emberrel találkozunk, akik hamis tant hirdetnek, mintha egyenesen megakarnák reformálni Istenünk örökkévaló akaratát. Némelyek az u. n. aranykézüpatát hirdetik, mások viszont tagadják a pokol létezését, azt állítván, hogy Isten nem lehet olyan kegyetlen, hogy teremtményeit a kárhozatba taszítsa. Ezzel nyil-

tan megtagadják Istenünknek áldozatát — az Úr Jézus Krisztust.

Továbbá a Megváltó azt is mondja, hogy Ő az „Igazság”. Nos, ha ez így van, akkor ennek az Igazságnak is meg kell látszani az Övéin. De nemcsak meglátszani kell annak, hanem élni is kell azokban, akik Őt követik, mivel ez az Igazság vezeti őket e földi vándor utukban és fogja elvezetni őket a mennyei Kánaánba. Boncolgassuk csak mi is, ez az Igazság? Az Igazság maga az Úr Jézus, aki pedig ezt az Igazságot magára akarja öltetni mint egy palástot, annak feltétlenül hinnie kell az Evangéliomban, meg kell térnie és be kell teljesednie Szent Lélekkel. Ezt nem mi emberek mondjuk, hanem maga az Üdvözítő és a Szent Irás.

Akik lelkiismeretesen és őszinte komolysággal olvassák az Új-zövetséget, azoknak meg kell győződniük arról, hogy minő szigorúsággal intette Keresztelő János a köréje gyűlt embereknek a megtérés szükségességét. (Máté 3, 2.) Ugyancsak ezt tette a Megváltó is. (Máté 4, 17.) Azután az Apost. csel. k. 2, 38-ban találjuk feljegyezve azt, hogy Péter apostol is a megtérést hirdette hallgatóinak.

Tapasztalásból tudjuk, hogy azok, akik megtértek már, határozottabb lépéssel haladnak a cél felé, mivel őket az isteni kegyelem veszi körül. De ez még nem elegendő, mivel a megtérés ereje és haszna egyedül a miénk. Az Úr ellenben azt kívánja minden követőtől, hogy amiképpen Ő szolgált nekünk, mi is szolgáljunk másoknak. De hogyan? A szolgálathoz erő kell. Ezt az Erőt ismét Tőle nyerjük.

Térjünk vissza ismét Keresztelő János tanításához, aki Máté 3, 11-a versében a következőket mondja: „... Ő Szent Lélekkel és tűzzel kereszttel majd titeket.” Mikor és hogyan kereszttel? Ha megtérünk, megkeresztelkedünk vízzel és kérjük a Szent Lélekkel való megkereszteltetést, amelynek jele az idegen nyelv. Az Úr Jézus is ezzel az igérettel búcsuzott el tanítványaitól: „Es ime En küldöm titekat az Atyámnak igéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában mígnem felruháztatok mennyei erővel”. Lukács 24, 49. János 15. 26. Ugyanezt mondja Péter is hallgatóinak „... és vezítetek a Szent Léleknek ajándékát!” Ap. csel. 2, 38/b.

Hamarjában csak ezeket az idézeteket vetjük ki az Új-zövetségből. De tudnók bármennyit is idézni azokat állításunk igazolására, hogy a lelki életnek — valamint a testi életnek — erőre van szüksége.

Nem akarok bölcsekedni, csupán kézzelfogható tényekre hivatkozni. Ugyanis, ha valaki nem táplálja a testét kellőképpen, az legyengül, megsatnyúl, végül pedig tönkre megy. Ugyanez áll a lélekre is, mivel a testi élet törvényei azonosak a lélek törvényeivel.

Miért vannak lelki defektusok s a mi még szomorubb: hajótörések. Gyakran tapasztaljuk, hogy a nekiindulás tiszteltetreméltó őszinteséggel

történi, ámde a próbák, a kísértések idején némelyek megtorpannak. Nemde azért történhetik meg ez, mivel hiányzik az Erő? Az annyira ellen-szenvesnek tartott, lelkisínylett Erő. Ezért nem tudják megérteni azokat, akik könnyörögnek, tusa-kodnak a megtartó, megszentelő, előbbrevívó mennyei Erőért. Gyakran hallhatunk ilyen meg-jegyzést: „Mire való ez az erőszakoskodás, hiszen nem kívánja ezt az Úr!” Igaz, hogy nem kívánja ezt, de nekünk van erre szükségünk, hogy megnyerjük azt, amiért esedezünk. Vajjon a kútba esett ember csendesen várja-e vízét? Nem-e kiáll segítségért? Nem-e igyekszik meg-menekülni? Így van ez lelkileg is.

A bibliai történelem is bizonyítja ezen állításunkat. A tanítványok is csak akkor lettek bátor bizonyágtevők, amikor a jeruzsálemi fel-házban nyertek Erőt arra.

Tudjuk, hogy a hívők nagyrésze szeret imád-kozni (de csak röviden), szeret énekelni, de tusa-kodni nem. Jó lenne, ha a hívők megtanulnának úgy imádkozni, ahogyan a Megváltó a Getsemáné kertben imádkozott. Avagy ez is szükségtelen volt? Ki merné ezt túlzásnak mondani és nem követésre méltó példának? Tehát nem mond-hatja azt senki, hogy a Szent Lelket a vízzel való keresztelekor nyerte meg. Ha csak nem az az eset áll elő, hogy az emberi élelmesség az Atya ígérését is revidálja.

Némelyek a Szent Lélekért való külön tusa-kodásra ezt felelik: „Nem szükséges az, mivel az Úr Jézus egy alkalommal tanítványaira lehel-tén ezt mondotta nekik: „Vegyetek Szent Lel-ket!” Ez igaz. De a Megváltó ennél többet akart nekik adni, különben nem utastotta volna őket arra, hogy a jeruzsálemi felházban várják be az Atyának Ígérését.

Míndezeket összegezve, arra szeretnék rá-mutatni, hogy a Szent Lélek keresztség nem új-keletű tan, mint azt sokan vélik. Szent Lélekkel keresztfeltettek meg az Apostolok, jeruzsálemi 120 tanítvány, Kornelius, Péter apostol a háromnap-i vakság, bőjtölés és imádkozás után. Aztán az a sok-sok tanítvány, akik tusakodtak, verejtékeztek ezért az égi Ajándékért. Legújabbban pedig itt vagyunk mi, igazolásul annak, hogy „Jézus Krisz-tus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Dicső-ség ezért az örökkévaló Istennek!

Ha komolyan keressük az okát annak, miért olyan élettelenek, szunnyadó életűek a keresz-tény gyülekezetek többsége, akkor rájövünk arra az igazságra, hogy nincs élető, lüktető Erő. Új Erőre, lelki vérkeringést megújító Erőre, munkakedvre, önfeláldozó krisztusi indulatra van szükségünk mindazoknak, akik Jézuséinak vallják magukat. Sokat beszélünk, énekelünk pünkösdről, de vajjon ki tudná megmondani, hogy mi törté-nne, ha az a csodás pünkösdi Erő leszálna az imádkozókra? Lenne-e akkor is ellentét, surló-dás, féltékenység? Avagy nagyranőne a meg-becsülés, a megértés, a szeretet? Kedves Olvasóm felelj meg erre a lelkedben!

Jól tennék a hívők, ha a közös cél érde-keben összefognának a közös ellenség legyűré-sében.

E sorok írójának az a kívánsága, vágya, imádsága, hogy küldje a Szent Lelket az Atya minden megtért lélekre. Hadd tudják, hadd tapasztalják meg mások is, hogy a mi Atyánk egy szent, egy igaz Isten, aki nemcsak ígér, hanem ad is, aki nemcsak megteríti az embereket, hanem ünnepelesen a mennyi polgáiraív is avatja őket.

Oh Úram! Küld el Szent Lelkedet. Küld el az Igazság hírnökeire, küld el minden hívő kö-zösség tagjaira, a Biblia társulatok őnzetlen munkásaira, tudósrá, tudatlanra, gazdagra, sze-gényre egyaránt. Add, hogy minden lélek, aki megtalált Téged, Benned boldog legyen. S végül még azokhoz szólók, akik Krisztust követik ugyan, de nincsen erre elegendő erejük. Csetle-nek-botlanak, siratnivalójuk is akad. KérjeteK Erőt, ama pünkösdi lélek ajándékát kérjeteK, s majd tapasztaljátok önmagatokban a csodás vál-tozást. Hadd ragyogjon az első Pünkösöd fénye és terjengjen illata.

Csakis így ábrázolódhatik ki Krisztus a követőiben s így dicsőítetik meg az Atya.

Hívó lelkek ébredjeteK,
Ítéletre készüljeteK!

LÉGY TE IS FÉNY!

*Iljú, szép életed napsugára,
Ha lelked kapuja nyitva, tárva,
Mikor az Úr szólit, munkára fel
S erőd hittel szentelt harcokra kell.
Halld meg a szót! Ma is hozzád beszél:
— Krisztus útján serény munkás legyél!
Lásd, körülötted romlott, pogány világ!
Itt ott pislog csupán a lelki láng.*

*Homály fekszik szerte a Föld felett.
Szent Lélek gyűjtsa fel hű lelkedet!
Légy te is fény sötét tájak között,
Melybe az éj már is megütközött!
Sugározzék fényed köröskörül!
Légy hű, kinek éltén az Úr örül!
Serény munkád apasztgassa a bűnt,
Melyben az Úr félelme rég letiint!*

*Érezd, magad parány erő lehetsz!
Küzdőtéren egy-két lépést mehetsz,
S rád egyedül enyészet vár csupán
Állj seregbe az Úr Jézus nyomán!
Testvércsapat hív küzdeni: — Gyere!
Állj sorába! Haladj te is vele!
Add át magad! Öntsd bele fényedet!
Homályt üzni lángoszloppal lehet.*

Péter hitvallása

Mát. ev. 16. rész 13—20. v.

A nap leáldozóban van. A színek változatos pompában sugározzák be a levegőt...

• Az esti felhők sötétlő árnyai csodálatos fényeket kölcsönöznek a hegyről alárohánó patak tükreinek... Olyan ez, mint bíborfolyamban az arany.

Fent a magasban egy sziklahasadéknál, ahol a folyó keresztülhatol, ül az Üdvözítő tizenkét tanítványával.

Az alattuk levő városból fel-felhangzik csendes melódiája egy ősi dalnak. Jeruzsálem leánya ott a mélyben talán épen a seregek Urához kiált a Messiás-ért.

Mikor az alkonyat beáll, a színek tarka játéka megszűnt, és felettük millió meg millió csillag válik már-már láthatóvá: Jézus tanítványaira tekint és megkérdi őket:

„Engem, az embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?”

Lassan, vontatottan, mint a szürkület jön meg a felelet.

„Egyesek keresztelő Jánosnak mondanak, akinek Heródes a fejét vette, aki ott lenn a folyó partján bűnbánatot hirdetett.”

„Mások pedig a tüzes szekéren elragadott Illést látják benned.”

„Vannak, kik Jeremiásnak, vagy egy másik nagy prófétának tartanak.”

Ujra mély csend! A szívek dobogását is lehetne hallani, ha a lanyha szél meg nem rezgetné olykor a fák leveleit.

Nincs mit mondanok többé, úgy gondolják. A megítélés nem reájuk tartozik. Valamennyi gondolkodik, de nem szólunk egy szót sem. Mindnyájára mást és mást gondolhat felöle, más és másnak tartja, de aki Ő ténylegesen, annak egyik sem mondja meg...

A levegő nyomott, szinte fojtóvá válik, mintha valami nagy csoda volna készülöben...

És ime, mintha közben egy nagy sereg ifjú jönne: fiatal emberek és lányok. Közölünk valók, a mai időkben, a huszadik századból.

Jézus hagyja őket maga körül letelepedni; mikor azután mind nyugodtan és várakozástelten nézi őt, akkor kérdezi:

„Hát ti, a huszadik század fiataljai, kinek tartotok ti engem?”

A válasz könnyebben és gyorsabban látszik megjönni, mint a tanítványoknál...

„En: a bölcsesség mindenkor feltörő jelenségének tartalak” — mondja onnan fentről egy kiálló szitról egy komolyarcu ifjú.

„Igen — mondja a másik, aki eddig még nem is igen figyelt — te vagy az igazi erkölcs-tanító, akiről oly sokat halottam.”

„Tényleg — erősködik a harmadik — te vagy a legnagyobb vallási lángesze minden időknek, egy vallásújító, aki mélyebbre és mindig tovább vitte az emberiséget az évszázadokon keresztül. Azonban nekünk a XX. század ifjainak már nem jelentesz sokat.”

„Nem, még sincs úgy — kiálltja kipiroslott arcával egy szőkefürtű bájos leányka — nekem mindig oly jóleső volt hallanom, hogy Te úgy szereted a gyermekeket. Magadhoz hívtad őket. Meg, hogy azt mondtad, hogy olyanokká kell lenniük az embereknek is, ha az Atya-Isten előtt meg akarnak állani. És hogy Te a szegényeknek gyógyolítást nyújtottál, a betegeket gyógyítottad. Meg a hegyen ott fenn olyan szépen beszéltél a boldogságról. Nekem Te vagy az eszményképem, akit én követni fogok.”

„En csak azt akarom mondani, — szólalt meg egy bozontos haja fekete ifjú, aki kemény arckifejezéssel, széles kézmozdulatokkal kísérte szavait, hogy azoknak súlyosabb nyomatékot adjon — hogy tulajdonképen jól megviccelted a papokat, jól megmondottad nekik. Meg, hogy a vagyonygyűjtő kalmárokat alaposan megostoroztad a templomban. Te voltál az első forradalmár, akit ilymód én is szívesen követek.”

Most felugrik egy szőke fiatalember.

„Végzetes tévedés vagy te a népek számára! — kiáltja lángoló szavakkal, — te, akiről annyit beszélnek, soha nem is voltál. Hazugság, kitalálás volt mindaz, amit rólad mondanak. Te álom vagy, — egy költemény csupán.”

S ezzel háttafordítva, elindult a sötétség felé; Sokan követték őt. Ám egyesek ott maradtak s a Mestert nézték — de csak — nézték. Szemük fénylett a vágyódástól. Majd a hallgatás után újra erőt nyer a szavak áradata:

„Te vagy az, akinek jönnie kell?” kérdi egy tekintet. „Te vagy a Tegnap, a Ma és az Örökkévalóság?” „Te vagy-e a Megváltó, a Segítő, aki bennünket szegény embereket is meg akar menteni?”

„Megmondottam nektek, hogy ki vagyok; — felelte a mester — a Fénysúgár, a mely a sötétségen áthatol, az Út, az Elet és az Igazság,

a Szőlő, a Kenyér, a Víz, a Pásztor, az Ajtó, a Fényesség, és a Feltámadás."

Mély lélekzetet vesz és lassu csendes hangon teszi fel a kérdést újra a tanítványok felé: „Kinek tartotok ti engemet?"

Hallgatás. Mélységes csend.

Miért hallgatsz te, András? Elfelejtetted tán, mily rohanva futottál bátyádhoz, Simonhoz a hajóra s ott újságoltad neki nagy örömmel: „Megtaláltuk a Messiást!” — ?

Mért hajtod le fejedet, Fülöp? Nem te állottál-e oda lángoló tekintettel Nathaniel elé és mondottad neki: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes és a próféták beszéltek?"

Miért nézel oly borongóan magad elé, Nathaniel? Miért nem ismétled meg harsogó hangoddal: Rabbil Te vagy az élő Isten Fia, Te vagy Izrael királya?"

Mindegyik hallgat. Senkisésem szól szót? Egyik sem meri ismételni szavait?

Ekkor felállt Péter. Hangja, mint magasra törő láng, úgy világít bele az éjszakába s kettévágja szavaival a csendet:

„Te vagy a Krisztus, az Élő Isten Fia!"

Ekkor szeretetteljesen emelte fel fejét Jézus:

„Ez a szellem! Ez sok milliós visszhangra fog találni. Ez a hitvallás az egész világot fogja járni!"

Hát te kétkedő, kereső, vágyakozó ifja a XX. századnak, ki mondja még ezután közületek, hogy *ki vagyok Én?!* *Mi vagyok Én?!* Hol találsz Péter szellemére? Hol a kösziklára a te lelkedben?

Ekkor elé állnak sorban, egyenként, még tán vontatottan:

„Uram! hová menjünk? Eddigi vezetőinkben, az emberekben csalódtunk, de nálad van az örök Élet ígéje. Mi hittel Benned és új megismeréssel kezdünk új utat. Hisszük, hogy Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia."

Ekkor Jézus az ifjakra, majd Péterre tekintve mondja:

„Boldog vagy te Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki néked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked: te Péter vagy és ezen a kösziklán építem fel az én Anyaszentegyházamat és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat."

Siroki István tv. címre minden levél és közlemény a következő címre küldendő: Kispeszt, Brandtner Pál-u. 3. Pestszentlőrincről május 1-én elköltözött Kispestre.

PÜNKÖSDI NÉP

*Pünkösdi nép, Isten népe.
Szent Lélekkel keresztele,
Nyelveken szól, kiálltozik,
Mennyországba vágyakozik.
Az emberek higányolják,
Ördögi népnek állítják;
Csodálkoznak, mi lehet ez,
Hogy az arcuk mindig nevet?*

*Ne csodálkozz kedves lélek!
Én tenéked megfelelek.
E nép, az a legyalázott,
Jézus drága Véréen váltott,
Kiallózó, pünkösdi nép,
Melynek szíve a mennybe ér.
Kialtásuk: üdv kialtás.
Mosolygásuk: szent vidámság.*

*Miért kiált, miért nevet?
Mert nem testiekre vetett.
Megtanultunk imádkozni,
A gonosszal szembeszelni.
Bizunk az Úr ígéjében,
Hogy nem hagy szenvedésben.
Cselekedésük akaratót,
Pusztítjuk a sátán hadát.*

*Kedves lélek, kérünk, vigyázz!
Itt az idő, ne hogy hibázz!
Tegyed meg az első lépést,
Jézusnál lelsz örök békét.
Megadja a szived vágyát,
Ha cselekszed akaratót.
Ó az igaz Barát, Testvér,
Ki mindenkor véd és segít.*

*Bűneidért folyt szent Vére,
Ez tisztít meg hófehérre.
Igy szól hozzád szelid szava:
„Jöjj Hozzám te föld vándora,
Aki megtört, megfáradt vagy,
Tudod, nálam szerete vagy.
Ne várakozz és ne habozz,
Az üdv sereghez csatlakozz.*

*Hűségédért megfizetek,
Mindennapon veled leszek!"
Jöjj, óh jöjj hát kedves lélek,
Pünkösdi nép lesz testvéred!*

A hit

Minden kötelességünk felett az első: félni, nehogy Istent hitelenséggel megsértsük. „Hit nélkül — mondja az apostol — pedig lehetetlenség Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, annak hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. (Zsid. 11, 6.) Ha pedig hisszük létét, hisszük, hogy Ő van, akkor hiszünk is neki, mert Isten szavahihetősége nem-e áll minden kétség felett? Isten hitelreméltósága: ez megdönthetetlen alapja egész Isten-hitünknek. A hitelreméltóság különben nem-e alapja már valamely embertársunkba vetett hitünknek is? A gyermek hisz anyjának; az ifjú tanítójának; a nő férjének; a katona tisztjének. Ha ezen utóbbi természetes, illetve eszmei-hit nélkül működné az ész: csak különváló *egyéni porszem volna az ember*; ha pedig célszerű ösztönösséggel párosulna az ész munkája, úgy formailag tán valami, *lényegileg azonban semmitem különöztelné meg az embert az állattól.* A természetes — v. eszmei—hittel veszi kezdetét a szó öntudatos értelmében vett „társadalom“, „család“, „hon“, „továbbá „barátság“, „igazságosság“, gondolatesszmék megvalósulása, testesülése.

Lássuk tovább a gondolat-eszmei hitet: szerepét és helyét az ember dolgaiban, úgy a test, mint a lélek oldaláról nézve és különböztessük meg ettől a hittől azt a „hit“-et, mely „hit“ első az isteni erények közt s ez: a szellemi hit.

Isten teremtsébeni megnyilvánulása három világba osztályozható. Ezen világok mindegyikének egy-egy látószerv felel meg az emberben, mely arra van szánva, hogy minket ezen világokba vezessen. Első a természet világa.

Testi szemmel széttekinthetők: a nap, föld, csillagok, a természet megannyi szépsége, mind visszatükröződik benne. Vajjon a szem van-e a természetért? vajjon a természet van-e a szemért? — Ki tudja? — Mindegy... Avagy volna tán ősszhang mélyebb, kedvesebb ennél?...

Igen, van. Ezen első világ mögött, ennek támogatására, van egy második — szemmel láthatatlan: a természetet kormányzó törvények, főntartó okok és mozgató erők világa. Hogy e világba miként hatolunk bele? Szemeinkkel, eme testi látással tán, melyről az imént hallottunk? Ellenkezőleg, úgy hatolunk bele leginkább, ha szemünket behunyjuk. A második világra nézve másik látószervet adott Isten: az ész-t. Ez alatt

azt a tehetséget értjük, mely az okozattól az okig felhatolni képes s a múlt tüneményekben felismeri az örök törvényeket. A szem szépsége csak árnyék az ész szépsége mellett s a látás csodáit az elme beható pillantásai mellett említeni sem lehet.

És mégis, még ez sem minden. Távolról sem! Túl a természet pompáin, a költő, a szónok látkörén; túl ama törvényeken és alapelveken, számokon; a bölcsész, a matematikus, tudós, művész, sőt az aszkéta és vallásos mystikus látkörén túl — van egy harmadik világ: Isten Szellemvilága. Ez oly csodákalak van tele, hogy mellette a többi világ számba sem jöhet. Miképp hatolni bele? Szemeinkkel-e? — De hiszen itt minden láthatatlan... Ésszel? — De hiszen itt minden felfoghatatlan... kifürkészhetetlen... — (Az ész párosulhat ugyan a tudományos, vagy a művészi-hiten felül: azzal a „hit“-tel, melyet egy felsőbb lénytől való függés alárendel s egyben felemelő „érzete“, vagy az „Isten bennem“ fenkölt öntudata adhat, hogy vallásos áhitatot ébresszen bennem e *Lény* (?) iránt, azonban a nélkül, hogy ezzel valóban Istenről is volna valami biztos fogalmam — ismeretem. Mert az *önmagáért való alázatosság* (mystikusan felemelő) „érzet“-éből, vagyis a *vallásos öntudatból* eredő „hit“ nem a „végtelenség“ egyszerű vonalára helyeztet hit, hanem a természetes ádami bukott ember — önmagába visszatérő gondolat — eszmekörébe tartozik csupán. E „vallásos érzet“-en alapuló hit által pedig az ember — ha lángészszel, vagy önsanyargatással párosulva világi Én-jének, e mulandó világ lelkének legmagasabb megnyilvánulásait érintheti is, — de valóban Isten szellemébe: lényébe és lényegébe hatolni — képtelen.) *Isten nem oltotta az emberbe az Ő akaratának érzetét.* Isten a bukott természetes emberben meghagyta a fejleszhető tehetségeire s világban viselt viszonylagos állapotaira és helyzeteire vonatkozó „érzeteket“ — öntudatokat, az Ő akaratát azonban: Isten, Szent Lelke által szent emberek ihletésével kinyilvánította. Mert még földi vonatkozásban is valaki bensejét nem e annak saját lelke ismertettheti csak meg? A mit pedig Istennek benseje rejt, ki más tárhatná ám fel, mint csak Isten Lelke? Így például Istennek az emberre vonatkozó terveit hogyan ismerné az ész? — Az ésszel — minthogy következtetések útján halad — nincs támpontja, amelyről a végtelen szeretetnek tökéletes szabad terveirez emelkedhessen, hogy azokba behatoljon. És mert e

vakító sugárzása miatt mélységes titokba hatolni természeti tehetségeink erőtelenek, annak megfelelő látószervünk — nincs, Isten betetőzve művét — mű, mely *könyörűl szeretetéből az ember iránt származik, — adott módot és eszközt, tárgyának és céljának megfelelő isteni erejűt: nemcsak nyílt hitelenségünkön, hanem a mystikus érzetből, ill. öntudatból levezetett hitvallásainkon is „több mint győzedelmeskedő”, Istennek a bűnért Krisztusra lesújtó aktusán alapuló élő „hit”, et az Ő abszolút hitelreméltósággal megpecsételt evangélium, vagyis testamentomi kinyilatkoztatásra nézve.*

Ez a hit aztán isteni messzelátó! Messzebb hord mint a szemek, messzebb mint az ész tekintete. Segélyével lelkünk akadály nélkül halad át a természet és az ész világain. Behatol ama tájakra, melyek úgy a test, mint a természet: lélek tekintete elől zárva vannak.

A szem Isten adománya. Szépsége büvölő, de az egész világnak csak küszöbéig vezet.

Az ész Isten adománya. Az előbbinél ezerszerre dicsőbb. Magasztos fényű szeltemei vannak, de a kegyelem hónapja nem vezet.

A hit Isten különös adománya. A természet és az egész világainak ismeretét végkép kimeríti, viszonylagos örökkévalóságukat leleplezni nekünk s helyettök a határtalan megváltó — kegyelem világába — a bűntől, illetve annak kényszerítő törvényeitől való tökéletes szabaduláshoz: a krisztusi szabadsághoz — Isten országába vezet; mert az Isten — gyermekiség állapota megszerzésével: egyben isteni természet részesévé tesz. Halleluja! Amen.

Schm.

Отthonunk részére szánt adományokat és Úrvacsorai gyűjtéseket, az Отthon gondnoka Varga József tv. címére Kispeszt, Bocskai-u. 62. alá sziveskedjenek az adakozók küldeni. A jókedvű adakozót szereti az Isten!

Reklamációk, segédszerkesztőnk címére, Kispeszt, Bocskai-u. 62. alá küldendők. Mind ezekre szeretettel hívjuk fel testvéreink b. figyelmét.

Szövetségi és gyülekezeti ügyekben, minden levél új szövetségi titkárunk, Tomi József testvér címére, Pestszentlőrinc, Rákóczi-út 14. alá küldendő.

Testvér!

Az alábbi sorokban a hívő élet egyik — mondhatnám legnagyobb — tényezőjéről, a háláról szeretném Veled gondolatokat cserélni. Ha széttekintünk magunk körül fájdalommal tapasztaljuk, hogy milyen közömbösek az emberek Istenünk áldásaival, testi-lelki jótéteményeivel szemben. Elszomorító az, mennyire nem tudják, vagy még inkább, hogy nem is akarják jóságát, szeretetét értékelni s ezért hálátlanok legnagyobb Jótévőjükkal szemben. Oh hányan nem tudják megbecsülni azt a sok adományt, lelki értéket, kegyelmet és tehetséget, amellyel Isten megajándékozta őket! Vagy ha igen, úgy leginkább akkor jönnek rá erre, ha az Úr végtelen bölcsessége megfosztja őket ezen javaiktól. Ugyan hány ember tartja áldásnak, kincsek azt, hogy nem kell vakon, puposan, bénán, sántán végig élnie ezt az életet? Hányanak jut eszébe, hogy hálákat adjon azért a legfőbb jók Adójának?

Eszembe jut itt egy eset. Egy gazdag előke'ő fiatalberről olvastam egyszer, akit ideg-bénulás miatt kezeltek egy szanatóriumban. Mint egy tehetetlen báb fektet a kórágyon. S mikor egyik látogatója megkérdezte tőle, mi a kívánsága, ezt felelte: „Csak azt kérem a jó Istentől, hogy még egyszer elérhessem azon állapotot, hogy önmagam, mások segítségével nélkül tudjam befűzni a cipőmet!” Még elgondolni is szédületes, mélységes kívánság. Egy gazdag embernek az legyen minden vágya, reménysége, óhajta, hogy saját maga tudja befűzni a cipőjét!

Testvér! Vajjon hálás vagy-e testi egészségédért, ápségedért s mindazért, amivel bírsz? Légy hálás mindezért, de legfőképpen azért, hogy találkozott az Údvözítővel s Általa lelkileg meggyógyultál. Mert tudd meg, hogy a gyenge, fogyatékos testben is lakhatik egészséges, erős lélek.

S ha talán e földi élet kissé mostoha is számadra, vigasztalódj, mert édes, örömmelteli, minden szenvedést bőven kárpótló lesz ama másik, ahova az Úrnak megváltottai örömjongással térnek, ahol eltűnik a fájdalom és sóhaj.

Testvér! Légy hálás, a fény bugzó, mert a hívő lélek legnagyobb lépése a — térdrehullás. Igyekezzünk megköszönni, meghálálni azt a kegyelmet, hogy ettől a nagy és népes világból éppen bennünket mentett meg az Úr.

Minden, minden a javunkra válik az idők folyamán, csak legyünk hálásak és hűek.

A jóságos Isten áldása, kegyelme, szeretete és dicsősége nyugodjék meg mindnyájunkon.

„Hálával adózzál az Istennek és Teljesítség a Felségesnek fogadásaidat!” (Zsoltár 50: 14.)

MISSZIÓI HIREK

Kaposvár: Isten kegyelme által imaház-megnyitásunk volt április 1-én. Istentiszteleteinket a jelzett időpontig lakásunkon tartottuk, ami eléggé alkalmatlannak tünt fel mindazok befogadására, akiket meghívásban kivántunk részesíteni. Kérésünk az volt, hogy egy rendes imaházunk legyen; Isten segített is e vágyunkban.

Ez alkalomra, körzetünkben 40-en jöttek vendégek. Meghívtam szolgáltsáimat is, kik a husvétii ünnepek lekötöttségé miatt nem jöhettek. Az alapigék Aggeus 1. II, Kronika 6, 12—42. versekből lettek hirdelve alulírott által. Úrvacsorában is részesültünk.

Istenünknek tetszett együttlétünk, mert az ő áldásával megjelent. Érezték mindazok, kik jelen voltak. A megnyitás napján, valamint az ünnepek alatt imaházunkat szépszámú hallgatóság töltötte be. Az Úr adna sok ilyen boldog napot! Testvéreinktől az elválás nehéz volt, mivel az Úr áldása által szívünk eggyéforrt.

Imádkozunk az elhintett magvakért és ezért a városért, hogy az Úr vezesse ki a sötétségből az Övéit és pecsételje el őket Szentlelkével.

Testvéri szeretettel a kaposvári és környéki gyülekezetek nevében:

Sárkány Zoltán

Kispest: 1934. április 2. Husvét hétfő emlékezetes dátum marad Budapest, Kispest, Pest-szenterzsébet, Újpest, Rákoskeresztúr, Maglód és Vecsés gyül. élettörténetében s mindazon kedves megjelent vendégekében, akikkel ez alkalommal együtt áldottuk a Felségest! Az örvendezésre okot szolgáltatott mindenki számára 46 fehérbe öltözött „Egyiptom” fogságából megszabadult lélek.

Jölesett látni a kora délutáni órákban, hogy mennyire érdekli Isten népét ez a nem mindennapos jelenet s hogy a Feltámadott Király végzi megmentő munkáját. Úgy voltunk e napon, mint egy nagy család, akik közléről, távolról, sőt messze idegenből áldozatot hozva felkeresik a szülőket, hogy az ünnepet együtt üljék meg és ki-ki az ő gyermekei ajándékával örömet hoz a nevelésben sokat fáradt szülőknak.

A fent megnevezett gyülekezetek mindegyike a kispesti anyaggyülekezet kebeléből lépett ki a tett mezejére. Az ajándék e napon Istené lett, elhoztuk a gyülekezeteinkben uralkodó égi tavasz napsugarai által megérett gyümölcsöket. Ezek tanuskodtak arról, hogy a Szent Lélek tüze nem távozott el tőlünk, sőt a fehérruhások közül töb-

ben élő bizonyosságai voltak, akik a Lélek boldog részeseivé lettek a vikeresztiség előtt.

A fényképfelvétel után mindenki sietett helyet foglalni, 400 ülőhelyes imatermünkben közel 200-an állva maradtak. Ünnepegyünk rövid vázlatla a következő: Helyi vezető Imában áldást kért. Néhány közös ének után köszöntötte a testvériséget és minden megjelent vendéget, akik más közösségből kerestek fel bennünket. Tomi József (budapesti vezető) tv. Zsolt. 38, 22—23 versei alapján hirdette, hogy nem élhetünk Isten kegyelme nélkül, még a legerősebb lelki állapotunkban sem nélkülözhetjük Őt, a Fehérruhás tv. ek figyelmét a miénnkel együtt arra hívta fel, hogy örömben, szenvedésben gyakran sóhajtsunk fel így: „Ne hagyj el Uram!”

Alkalmi ének és szavaltat után végignéztük és Hallelujáztuk a kicsinnyé lett felnőttek megkeresztelését. A bémerítettek száma gyülekezet szerint a fent olvasható sorrend alapján a következő: 12, 9, 13, 5, 1, 2, 4. Testvéreink az Úr asztalának részesei is lettek, melynek hálás felvételére I. Kor. 10, 15—17, alapján történt ígéhirdetéssel Horváth Pál (rákoskereszturi) tv. buzditotta őket.

Férfi és zenekar balszamos hangja mellett pihentünk a késő esti órákig. A távozás előtt álló közel 600 lélekből álló családtagokhoz alulírott szolt serkentve és buzdítva mindenkit I. Kor. 15, 58 alapján a további együttműködésre és kitarásra, hogy rövid időn belül ismét sok megváltott lélekkel szaporodjon Jézus Krisztus táborára.

Ünnepegyünk alatt sok üdv után sóvárgó bűnös keze emelkedett néma szólásra, akik égi vágytól üzetve megkivánták az Úr követését. Érettük imádkozva, ki-ki az övéihez térve, áldotta Isten szent Nevét.

(szemtanu)

MONDÁSOK

Ne várj másától többet, mint tennél másért.

Aki mindig kér, az ritkán tud adni, aki ritkán ad, az mindig szegényebb lesz.

Ha igazán szeretsz, nem szívesen hallasz ellenségről rosszat, mennyivel inkább atyáddiáiról!

Mikor elfeledkeztél magadról, tüdődről feledkeztél meg, ha csak magadra gondolsz, még rosszabb helyzeted.

Vádolnak? Hallgass! Dicsérnek? Meg se hallgass!

A békesség fia békességben élnek.

MENYEGZŐK

Pestszenterzsébet: Március 1-én esti istentisztelet keretében, nagyszámú hallgatóság előtt tartották egybekelési ünnepélyüket Szücs Etel és Bors Lajos testvérek. Felejthetetlen alkalom volt ez mindenki számára, amikor nemcsak a házassági kérdéssel foglalkoztunk, hanem S. I. tv. által felolvasott Máté ev. 24, 35—42. versei alapján az Úr Jézus eljövételéről, az arra való előkészülésről, mivel nem tudjuk sem a napját, sem az óráját. Figyelmünkre még a házásélet veszélyeire majd áldásaira terelte.

Közben alkalmi énekek és szavatok tették menyegzői jellegűvé együttlétünket. Kézzrátétellel kért áldásos ima után testvéreink házastársakká nyilvánították Isten és a gyülekezet előtt.

Vendégeink voltak több helyről, akik közül Tolnay Gábor tv. (Kisbácsa) szolgált az igével (Mózes 2, 18. v.) a házastársak egymással szembeni kölcsönös megértő szeretetéről s a közös teherviselésről. Németh Sándor tv. egy alkalmi igében fejezte ki jókívánságát rég ismert völegény s ez alkalommal megismert mennyiszony testvéreink részére. Több áldáskívánás volt hallható az ifjúság, ének-, zenekar és a gyül. részéről.

Az elvett áldásokért hálás szízzel áldottuk a jóságos Istent, Ki ez alkalommal kegyelmével reánk tekintett. Közösségünk tagjai előtt ismeretes Bors L. tv. az Úr országának munkása, akiért és k. élettársáért mindannyian imádkozunk.

Pestszenterzsébet: Imaházunk a kora délutáni órákban a testvéreken kívül sok vendég és kíváncsiságtól hajtott lélek foglalta el, hogy szem- és fülszantú lehessenek egy hívő mátkapár, Lebeda Ilona és Torma István tv. frigykötésének. Mint minden ilyen alkalom, ezt is megragadtuk és felszabtuk az evangélium hirdetésére.

Több kedves ének és szavalt után Magyar László gyül. vén tv. szólt egy igével párhuzamosan, hogy milyen áldásos, ha két megértő szív talál egymásra s ez életben reánk nehezédő gond és teher viselésben Isten egy megértő hitvest rendel mellénk.

Hogy egy hü élettárs áldás, igazolta abban, hogy ha 100 kg. terhet visz s valaki megszánva öt 30 kg.-ot átvész, mennyivel könnyebben halad 70 kilóval. Utána alulírott beszélt az első házasságról, mikor Isten megszánta Ádám magányos életét s azt mondta: „Nem jó az embernek egyedül lenni; szerez nekí segítő társat, hozzá illőt.”

(I. Mózes 2, 18. v.) Rátérve arra is, hogy az a házásélet boldog, ami nem emberek, hanem Krisztus által van összehozva, amely nem pénzen és testi szereteten jön létre, hanem Isten és lelki szereteten, mivel az előbbi bizonyos idő elteltével kimeríthető, míg az utóbbi pedig örökké tartó.

Egy-két komoly kérdés után, melyre a házassalodók igennel válaszoltak, e földi életre szóló ügyre Urunk egy testt s lélekke szentelő hatalmát kértük, miután őket mint férj és feleséget, több oldalról jókívánságokkal köszöntöttük.

Isten oltalma és áldó keze tegye eggyé lett testvéreink életét áldásá egymás és gyülekezetünk számára.

(egy ifjú szolgál.)

Tápiószentmárton: Igaz testvéri szereteten és örömben tartottuk április 7-én Cédulás Julia tápiószentmártoni és Kujáni Lajos kispesti tv. menyegzőjét. Nem kevésbé engedte Urunk tapasztalni, hogy megáldja azokat, akik az Ő Fiának nevében cselekesznek mindent. A menyegző nemcsak testvéreink tisztelőre s egybeadására szolgált, főcélunk az volt, hogy az imaházat betöltő sokaság meghallja az Úr hívó szavát. Az igével alulírott kispesti tv. szolgált, Márk 10, 6-9. Megemlíti, hogy a hívó házasságok miatt tudják egymást mindvégig szeretni! Mert szeretetük nem az övéké, hanem Jézusé! S ez a szeretet egymás iránti békével tölti meg a szíveket.

Alulírott és neje alkalmi énekeket adtak elő. Krugyis János tv. az Úr lelke által illelt szavakkal szólt, majd imával egybeadta a két egymásra talált testvért.

Úgy ez alkalommal, mint a menyegzős háznál tartott Istentiszteleten éreztük Atyánk velünk időzését. Megemlíti, hogy a menyegző előtti estén téves kalauzolás folytán kényszer bezállást kellett alkalmazni a pilisi gyülekezethez, hol istentisztelet lévén, az igével is kellett szolgálni.

Áldott legyen Urunk a velünk szemben megnyilvánuló, meg nem érdemelt kegyelméért!

(S.)

Felhívunk minden hívőt, hogy vegye komolyan szívére az üldözött gyülekezetek sorát és csatlakozzék szabadságért és áldásért imádkozó seregünkhöz. Minden hó első péntekjén láncimában kérjük Istentől az áldást a magyarországi és az általános misszió munkára és nagyobb összejeveteli szabadságért esedezünk.

BIZONYSÁGTÉTELEK

Jézus, az áldott Orvos!

Szeretett Testvéreim! Három évig ágyban fekvő beteg voltam. Négy féle betegség uralkodott testemben; mellhártyagyulladás, vese- és vizzibaj, hasban daganat. 14 csapolást, 360 injekciót kaptam, 4 kórházban voltam, orvosok lemondtak rólam. Nem volt remény ahhoz, hogy valaha jobban legyek.

Hála az Úr Jézus Krisztusnak, Aki testvéreim Hozzá küldött imájára válaszként engem felemelt. Azóta Őt követem. Legyen áldott ezért szent Neve.

*Öv. Nagy Józsefné (Horváth Teréz)
Tápióbcske.*

Jézusé a dicsőség!

Boldog vagyok, hogy bizonyoságtévője lehetek Istenünk végtelen szeretetének és irgalmaságának.

Nagyon beteges voltam. Bár fiatal vagyok, mégis körülbelül 10 évet töltöttem el eddigi életemből különböző kórházakban és üdülő-helyeken. 17 éves koromban a lábamat akarták amputálni. Később vesebaj, szívbaj gyötört, tüdővérzésben s egyéb betegségekben szenvedtem. Az orvosok lemondtak felgyógyulásomról, mivel csak 2—3 heti időre mérték életemet. Amde nem így történt, Dicsőség a jóságos Istennek, hogy megismerhettem Őt s Altala csodás változás történt velem! Ő mindent jóvá tett. Krisztus meggyógyított, én pedig megtértem, megkeresztelkedtem s már a Szent Lélek által is elpecsételtem. Boldog vagyok, hogy most teljes testi-lelki egészségben, megmentve, megáldva imádom, magasztalom, szolgálom Uramat-Istenemet.

Áldott legyen Az, aki mindent jóvá tett.

Mészárosné

GYÁSZJELENTÉS

Hódmezővásárhely: Legyen áldott az Úr azért, hogy a nehéz napokban, a megpróbáltatások között is van vígasza, erőssége az Isten népének! A keserű pohárból böven kijutott Vida Bálint tv.-nek is, akinek felesége, gyermeke, majd pedig maga is súlyos beteg lett. K. feleségét az Úr április 10 én hazavitte a mennyei hajlékba.

Távirati meghívásra alulírott Békésről Hódmezővásárhelyre mentem a temetés megtartására. Szomorú kép tárult itt szemünk elé. A beteg férfi, beteg gyermek. Szívünk elszorult s kértük a betegek Gyógyítóját s az árvák Atyját, legyen segítségére ennek a szenvedő családnak és gyógyítsa meg az apát, aki nemcsak apa, hanem a helybeli kis gyülekezetnek vezetője is. A temetés április 12-én d. u. 2 órakor volt. A helybeli nép közül sokan jelentek meg. Az Igét alulírott hír-

dettem. 89. zsolttár 48—49. versei alapján, hangoztatva azt, hogy nem hal meg az, aki az Úr Jézus Krisztusban élt és halt meg. Annak számára a halál csak átmenet az örök életbe. Az Úr meghallgata imáinkat s a beteg férjet annyira megerősítette, hogy felesége tetemét kikísérhette a sírkertbe, sőt az esteli tiszteleten is részt vehetett.

Imádkozzunk azért, hogy az Úr gyógyítsa meg k. testvérünket, s tegye képessé három kis árvájának felnevelésére és szent országának építésére.

Nagy Ferenc, Békés.

Ú T A I M

*Ismertem útakat,
Göröngyöset, szépet;
Mellékutat, görbét,
Ligetekkel ékezt.
Széleseket nagyon,
Csábítót, szennyestet;
Rejtőző helyeken
Elvesztett lelkeket.*

*Bolyongtam ottan én,
Keresem szüntelen;
Mért az egyik sem
Nyújtott békét nekem.
Hajtott a vágy,
Éhezölt, szomjatott;
Úzított a bűn s jártam
Átkozott útakat.*

*De jött egy idő:
Felragyogott egem,
Látom távolból ott
Egy magas hegyen
Áll egy kereszt,
Rajta Űt, Igazság,
Élet függ érettem,
Oda vetém szemem.*

*Megálltam ottan,
Mesterem lábánál.
A kereszt tövében,
Golgotha aljánál.
Máriával együtt
Zokogtam szüntelen;
Tusakodva hitért
Megadta Istenem.*

*Hála néked érte
Drága hű Királyom,
Hogy terellté engem;
Most ez utat járom!
Eljutottam Hozzád,
Fel az áldott hegyre,
Lehullott a lepel;
Szerellek örökre*

Andrusko

AZ „OTTHON”-RÓL

Boldogok, akik hit által élnek. Boldogok, akiknek semmijük sincs, de van hitük. Boldogok, mert ezzel a kulccsal nyitogatták a menny kapuját. Áldott az a lélek, aki minden szükségletét égi Atyjától kéri. Az nem is szegényül meg. Így vannak az „Olthon” lakói is. Nincs semmijük, de hittel könyörögnek Ahhoz, aki gondolza az égi madarat és ruháza a mezők lilomát. Az eredmény az, hogy naponta háromszor 14 en, sőt gyakran többen ülnek asztalhoz amelynél úgy testileg, mint lelkileg megelégtettek. S ha valaki beteg — mert ez is megtörténik — rögtön a mennyei Főorvoshoz mennek. Hála és dicsőség Istennek azért, hogy mindenkor meghallgat és segít!

Csodálatos az Úrnak gondviselő szeretete. Nem engedi Övéit szűkölködni.

Az idős testvérek itt imádkoznak, az Úr pedig az ország valamelyik részén lakó testvérhez szól, hogy ezt vagy amaz tegye az „Otthon” érdekében.

Így történik azután, hogy egyszer innét, máskor onnét kerül egy-egy csomag, vagy pénz eng utalvány a gondozottak címére. Áldja meg az Úr a szeretőszívű és engedelmes lelkű testvériséget. Áldja meg az Úr mindazokat, akik ennek az intézménynek a fenntartásához hozzájárulnak, akik ennek terhéért hordozni segítik.

„Áldott legyen az Úr, napról-napra gondoskodik rólunk!” (Zsoltár 68 : 20.)

ELŐFIZETÉSEK

Március hóban

Kispest: Knakker J. né 2'—, Hubert F. né 2'50, Ollé G. 4'—, Caltik P. né 2'50; Rákosheresztúr: N. György M. 1'—; Budapest: Lackó R. 2'—, Hoycska E. 2'—; Pestszenterzsébet: Rácz M. 4'—, özv. Kukavec M. né 2'—, Pör L. 4'—, Tallós M. 3'—; Rózsavölgy: Klement I. 4'—; Pécel: Verovszky I. 2'—, Márkus I. 2'—; Ócsa: Szűcs J. 1'—; Tápöcs: Tauhauser A. 2'50, Farkas J. 3'—; Mörichida: Sipos I., Sipos J., Bognár Gy., Csizmadia S., Varga Gy. 2'—; Szijártó J. 4'—; Dunavecse: Elekes J. né 4'90; Szőkepuszta: Bebes J., Soós L. 2'—; Ócsöd: Szabó S. 1'30; Szuhakáll: Henyecz A., Kocsis A. 5'—5'—; K. Vereb J. 2'50; Gömörzölös: Szala J. 2'50; Miskolc: Szegi V. 2'50; Háj: Kalász J., Komáz Gy., Icsó A. 5'—5'—; Bakonycsérnye: Bocska J. 2'—; Vánca: M. 1'90; Gyula: Csajkovits Gy. 3'90; Szeged: Vass R. 1'90; Várpalota: Kiss József, (Inota) Lüszer F. 2'45—2'45, Kiss J. 3'—, Horváth J. 1'50, Bozsoki K., Vittmann J., Bozsoki S., Hersecki Gy., Cs.

Szabó A. 2'—2'—; Cegléd: Lakos János 1'25, Klébert F., Madurkai M. 2'—2'—, Détári S. 1'—; Felsőgalla: Ambrus L. 2'50; Isaszeg: Adám B. 3'—; Mezőberény: Weigert M. 4'90; Gáborján: V. Szabó S. 1'90; Jánk: Vincze A. 2'—; Hejőcsaba: Cseh J. 2'90 Pengő.

Amerikából. Detroit: J. Panda Békey tv.-nő részére 5'71; Párma: Rudolf Póser 4'86; Branford: Kajári I., Pocs I., Dömötör I. 5'56—5'56, György Hnatyuk 7'80, Ihsz A. részére Rábapardány 4'— Pengő.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Kérem b. munkatársaimat, hogy nagyobb szorgalommal irjanak, dolgozzanak s gyűjtsenek előfizetőket a lap részére, amennyiben szeretnének a legrövidebb időn belül a 3 pengős előfizetési áratak elérni. **Az új,** kottanélküli (kb. 450 éneket tartalmazó zsebalakú énekkönyv rövidesen nyomás és kiadás alá kerül, valószínűleg 1 P. 20 filléres árban. **Traktátusok** a szerkesztő címén Kispest, Brandtner Pál u. 3. megrendelhetők. Eddig a következők jelentek meg: „Késői eső” (drb-ja 4 fill.), „Csodálatos megterés Arizona állami börtönében” (2 fill.), „Egy haldokló katona hűsége az Úr Jézushoz” (2 fill.), „A jövő” (1 fill.), „Akarsz-e meggyógyulni?” (1 fill.), „Entőlem lett e dolog!” (1 fill.). Póstköltség külön felszámítva.

Figyelem!

Az előfizetési árakat leszállítottuk!

ELŐFIZETÉSI ÁRAK

a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár 60 cent, Romániában 150 lei, Jugoszláviába 60 dinár, Csehországba 30 cz, Magyarországon 4 P.

Előfizetések, adományok az alábbi pontos címre küldendők: Varga József Kispest, Bocskay u. 62. sz.

A levélben küldött pénz leginkább elveszik, ennél fogva az előfizetéseket és minden pénzt szíveskedjenek a kedves előfizetők postautalványon küldeni.

Felelős szerkesztő és kiadó: **Siroki István.**
Segédszerkesztő: **Varga József.**

Kiadja az Isten Gyülekezetei Szövetsége Magyarországon Kispest, Brandtner Pál-u. 3.

Nyomatott: a Vecsési könyvnyomdában (Davidovits) Telepi-út 43